

mulig og dels ved at give vedkommende Interessent Afgang til at kunne betale sin Præmie i mindre Dele saaledes, at den endog kunde betales maanedsvis. Man vil desuden ogsaa se af Loven, at Bestyrelsen endog kunde fastsætte andre Betalingstider for Præmierne, naar den fandt det onskeligt. Man var dengang enig om, at man burde gaa saa langt ned med Tariferne, som man kunde efter de Erfaringer, man havde at støtte sig til. De Erfaringer, man havde med Hensyn til Tariferne angaaende Dødeligheden var dem, man havde erhvervet i de Aar, der vare forløbene siden Anstalten af 1842 blev oprettet, thi, saa vidt jeg veed, havde man dengang, denne Anstalt blev stiftet, ingen Erfaringer her fra Landet at støtte sig til; man maatte benytte Dødelighedstabellerne eller, hvad man kaldte dem, fra England. Hvor paalidelige de end kunde være, er det dog sikkert, at de ikke passede her, men de Erfaringer om Dødelighedsforholdet, man havde indsamlet her igennem Anstalten af 1842, lagde man til Grund for Tariferne, og dernæst fastsatte man en Rente af 4 pCt. eller rettere sagt 2 pCt. halvårlig, hvorved man altsaa kunde sikke, at Anstalten ville kunne opfylde sine Forpligtelser, uden at den Statsgaranti, der var ydet, skulde komme til Anvendelse. Men det viste sig snart, at man havde sat Tariferne maasse vel høit, thi det Overskud, Anstalten fik, voksede og blev større og større. Grundene dertil vare to, dels at Dødeligheden var mindre, gennemgaaende ikke saa lidt mindre, end man havde beregnet ved fastsættelsen af Tariferne, og dels at Renten til Dels oversteg de 2 pCt. halvårlig, som man var gaaet ud fra. Derfor viste det sig ved Opgjørelsen af Status den 31te December 1870, at Anstaltens Formue — jeg vil til Forklaring heraf bruge det samme Udtryk, som Livsforfikkingsanstalten selv bruger i sin Beretning, at derved forstaas dels Penge, Børsseffeter, Panteobligationer osv., dels Værdien af de Præmier, som de Forsikkrede betale — at Anstaltens Formue den Gang var 21,5 Millioner, medens dens Passiva, de Forpligtelser, den havde paataget sig at opfylde, vare beregnet til 17,5 Millioner. Der var altsaa den Gang, den nye Anstalt blev oprettet, et Overskud af 3,5 Millioner, og nu ved Opgjørelse af Status den 31te December 1885 har det vist sig, at Anstaltens Aktiva da udgjorde 66,5 Millioner og dens Forpligtelser 51,5 Millioner, og at den altsaa havde et Overskud af 15,5 Millioner, og dette Overskud havde man faaet ved en Beregning af 3½ pCt. årlig eller 1¾ pCt. halvårlig. Havde

man den Gang regnet, som jeg tror, at man burde have gjort, med 4 pCt. årlig, saa vilde Overskudet have været 17,5 Millioner, altsaa omtrent 18 Millioner. Det er det Overskud, der var til Stede den 31te December 1885. Nu tør man vel gaa ud fra, at det Overskud, der var den Gang, er vokset i de 3 Aar, der ere gaaede siden den Tid, saa at Overskudet vist ikke er saa lidt større nu. I de 15 Aar, der ere gaaede fra Anstaltens Oprettelse til 1885, er Overskudet vokset med mellem 9 og 11 Millioner. Overskudet var jo ved den første Statusopgjørelse 3,5 Millioner, og undersøger man saa, hvor meget det er bragt op til ved Rente og Renters Rente, bliver det efter Anstaltens Beregning omtrent 6½ Millioner, og trække vi disse 6½ Millioner fra 15,5 eller, som jeg mener det bør se, fra 17,5 à 18 Millioner, saa bliver Resultatet, at Overskudet i de 15 Aar fra Begyndelsen af 1871 til Udgangen af 1885 er vokset med mindst 9 Millioner eller, hvad der efter min Mening er rigtigere at antage, med 11—12 Mill. Naar Formuen saaledes stadig er vokset med meget store Summer, saa forekommer det mig, at Interessenterne have, jeg vil ikke sige et Ketskrav — da Lovforslaget blev indbragt, betone de den ærede Finantsminister jo meget stærkt, at der ikke kunde være Tale om noget Ketskrav — men i alt Fald have ikke blot et Villighedskrav, men jeg vil sige et bestemt moralsk Krav eller Ketsfærdighedskrav paa at faae Andel i dette Overskud. Ved Lovforslaget af 1871 blev det bestemt, at der skulde se en samlet Opgjørelse over Anstaltens Status hvert 5te Aar, og havde det da vist sig, at Midlerne ikke vare tilstrækkelige, vilde Tariferne være blevne forhøiede, men naar man opsamler den ene Million efter den anden, saa er det klart, at Interessenterne have indbetalt Mere i denne Anstalt end nødvendigt, og det forekommer mig da, at Interessenterne have, jeg vil ikke sige et Ketskrav, men dog et bestemt moralsk Krav paa at faae Del i det Overskud, der er kommet til Stede. Dette Krav kunde nu opfyldes paa to Maader. Dels ved Nedsættelse af Tariferne, da det har vist sig, at de ved Anstaltens Oprettelse fastsaaede Tarifer have været høiere, end de burde være, og dels ved en Efterbetaling eller som Lovforslaget falder det, en Bonusubbetaling til Interessenterne, saa at de fik, hvad der var betalt for meget. Nu har Finantsministeren, som han udtalte ved Forelæggelsen af Lovforslaget, Betænk- lighed ved at lade Tariferne blive nedsatte, og det navnlig af to Grunde, dels af Hensyn til Dødelighedsforholdene og dels af Hensyn til Renteforholdene. Med Hensyn til Døde-